

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cautela Confessarii Pro Foro Sacramentali Occasione
Decretorum S. M. Alex. VII. Innoc. XI. Et Alexandri VIII. ...**

Matthaeucci, Augustín

Francofurti Ad Moenum, 1711

§. XV. Contractus assecurationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40684

tur, cap. *Insinuavit de rescrib.* & ideo in tali circumstantia, in qua agitur de iactura propria famæ, reputatur fundatissimè, quòd Petrus non voluerit, nec debuerit se obligare.

98. Sed quid, si secretò recepisset in Sacramento Pœnitentiæ?

Resp. Quòd tunc nullo modo potest secretum acceptum revelare, quia huiusmodi non scit, ut homo, sed tamquam Dei Minister, & majus est vinculum Sacramenti quolibet hœminis præcepto, & malo lubeundo, ut per D. Thom. 2. 2. q. 70. art. 1. ad 2. & ibi Fagnan. num. 38. & sequen.

99. Si verò sacramentaliter non confiteatur, concurrente una ex dictis circumstantiis ad secretum non tenetur. Nec obstat, quòd dixerit, *hoc dico tibi in confessione*; quia, ut ait Innocentius in cap. *Omnis de pœnit. & remis.* num. 7. Non est verum, quòd dicat in confessione, & Pœnitentiâ, ac ut Dei Ministro, sed solum petit consilium, vel auxilium modo secreto, sed extra confessionem sacramentalem; & hinc non intervenit sigillum confessionis, ut illud secretum revelare sit sacrilegium, quamvis peccet contra fidelitatem, si absque iusta causa, & urgente necessitate factum secretò receptum revelet.

§. XV.

Contractus Assuratiōnis.

100. **A**ssuratiō est contractus, quo quis ob pretium suscipit in se periculum rei alienæ, obligando se ad illius rei recompensationem, si res illa pe-

reat. De la Cruz direct. Conf. 7. præcept. 9. 6. art. 2. num. 1. Contractus iste iusto pretio factus, consideratis periculis, valet, quia illa periculi susceptio est pretio æstimabilis.

At petitur, quid necesse sit, ut huiusmodi contractus licitè celebretur.

Resp. I. requiritur, quòd assicurator habeat bona periculo expōita. II. Quòd Assicurator habeat bona, quibus possit facere compensationem rei, si pereat. III. Quòd Assicurator moneatur de periculis specialibus, quibus Navis V. G. est expōita, ut videat, an velit, & quantum petere possit pro pretio periculi rei, quod in se suscipit. IV. Quòd moneatur, etiam de quantitate, & qualitate mercium, quas assicuratur.

Hic advertet, quòd si Assicurator, qui assicuravit Navem onustam serico, directam Francisco Mercatori, non habet bona, quibus possit eidem Francisco compensare jacturam mercium, si navis pereat, non potest pro assuratiōne navis, quæ ad portum salva venit, recipere pretium pro assuratiōne, quia contractus ex parte Assicuratoris est fictus: nam reverà in se non suscipit periculum assuratiōnis, sed res semper manent sub eodem periculo: Unde contractus est injustus, & Assuranti injuria irrogatur, relinquendo ejus res eidem periculo expōitas, quæ ab alio fortè assicurarentur.

Nec potest illud pretium recipere pro periculo carceris, & aliarum vexationum, quibus se exponit; quia ista sunt accidentalia ad justitiam contractus, & Assurato inutilia.

101. At petitur. *Assurator habet bona*

bona, quibus potest compensare solum medietatem mercium, si pereant: an possit recipere dimidium pretium assicuracionis. Si merces salua ad assicuratum perveniant?

Resp. Negativè: Quia contractus est nullus, quoniam ex parte assicurati est involuntarius, utpotè celebratus ex ignorantia antecedenti, & dante causam contractui. Etenim, si ei nota fuisset impotentia assicuracionis, alium assicuratorem postulasset, nec consensisset in contractum celebratum. Propterea assicurator ex contractu nihil potest recipere. Tenetur tamen, casu quo res pereant, solvere bona, quæ habet, non ratione iniri contractus, quia fuit nullus, sed vigore injuriæ Assicurato illatae propter fraudem, & dolum. Itaannes apud d. De la Cruz contra Rodericum in Sum. p. 2. cap. 105, & Tamburin. libro 9. tr. 7. cap. 2. nu. 6.

100. Ad finem capitis pro maiori notitia notabis, à DD. alia dici *substantialia*, alia *naturalia*, & quædam *solemnia contractibus*. *Substantialia*, illa dicuntur, quæ essentiam contractus constituunt, sine quibus contractus non subsistit, nec sunt mutabilia ex voluntate partium: ut est consensus liber utriusque partis. *Naturalia*, dicuntur, quæ contractui tacite insunt, licet expressa non sint, & possunt pacto contrahentium removeri, valido remanente contractu; ita venditor ex natura venditionis tenetur emptori de evicitione, si res ab aliquo tertio, ut sua, ab emptore fuerit recuperata. *Solemnia*, vocantur, quæ de jure requiruntur, ut legitimus contractus censeatur; & ex his quædam sunt

solemnitates *substantiales*, sive *intrinsicæ*, sine quibus contractus validus non est, ut consensus Capituli, & Pontificis in alienatione rei spiritualis, seu Ecclesiastica; præsentia Parochi, & testium in matrimonio &c. Aliæ *extrinsicæ*, sine quibus actus, quidem non licet, sed valide celebratur, ut trina denunciatio antè contractum matrimonium, benedictio nubentium in templo faciendæ &c. vide lib. 4. cap. ult.

CAPUT XXIV.

Prop. XLI. & XLII. ab Innoc. XI. &c.
Lucrum Usurarium.

1. PROP. 41. Cum numerata pecunia pretiosior sit numeranda, & nullus sit, qui non majoris faciat pecuniam præsentem, quàm futuram, potest creditor aliquid ultra sortem à mutuario exigere, & eo titulo ab usura excusari.

Prop. 42. Usura non est, dum ultra sortem aliquid exigitur, tamquam ex benevolentia, & gratitudine debitum, sed solum, si exigatur tamquam ex iustitia debitum.

2. Author propositionis primæ traditur Caramuel apud Cardenas hic differt. 25. cap. 1. Ille sentit, conferentem mutuum nonaginta quinque posse post annum accipere centum, quia centum solvenda post annum æquivalent nonaginta quinque præsentibus, ex quo plus valeat pecunia præsens, quàm futura: & propter illam æquivalentiam dixit mutuatorem non recipere aliud supra sortem. Verùm, concesso etiam (quod non damus) pecuniam præsentem esse pretiosiorera